

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Nc/5/2021
Identifikačné číslo spisu: 8421200940
Dátum vydania rozhodnutia: 05.10.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8421200940.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu NFD group s.r.o., so sídlom Popradská 17/670, Stará Ľubovňa, IČO: 46 697 730, právne zastúpeného Mgr. Jurajom Berčom, advokátom so sídlom v Spišskej Novej Vsi, j. Hanulu 19, proti žalovaným: 1/ O. Y., bývajúcemu vo S. U., D. G. XXXX/XXA, 2/ O. Y. bývajúcej vo S. U., D. G. XXXX/XXA, zastúpeným JUDr. Gáborom Szárazom, advokátom so sídlom v Starej Ľubovni, Garbiarska 20, o zaplatenie 26.861,51 eur a zmluvnej pokuty s prísl. a nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, o námietke zaujatosti uplatnenej žalovaným 1/ proti sudcom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 CoCsp 15/2021, takto

rozhodol:

Sudcovia Krajského súdu v Prešove JUDr. Jozef Angelovič a JUDr. Marek Kohút n i e s ú vylúčení z prejednávania a rozhodovania sporu vedeného na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 1 CoCsp 15/2021.

Odôvodnenie

1. Žalovaný 1/ v odvolacom konaní vedenom na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 1 CoCsp 15/2021 uplatnil námietku zaujatosti (doručenú Krajskému súde v Prešove dňa 21. septembra 2021) voči senátu 1 CoCsp Krajského súdu v Prešove, v zložení: „JUDr. Jozef Angelovič (predseda senátu), JUDr. Anna Ičínová a JUDr. Marek Kohút (členovia senátu)“. V námietke zaujatosti v prvom rade namietal postup Krajského súdu v Prešove, ktorý jeho predošlú námietku zaujatosti zo dňa 19. júla 2021 nepredložil na rozhodnutie o vylúčení sudcov nadriadenému súde, odvolávajúc sa na ustanovenie § 49 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Krajský súd v Prešove mal za to, že obsahom podania žalovaného 1/ sú len námietky a okolnosti týkajúce sa postupu senátu v konaní, v ktorom prípade sa vec nadriadenému súde nepredkladá. V ďalšej námietke zaujatosti žalovaný 1/ uviedol, že v mnohých súdnych sporoch, ktoré boli podnietené vzájomným konfliktom s osobou T. F., vystupuje ako žalobca alebo žalovaný. Konštatoval dôvodnú obavu, že konanie p. F. má oporu a podporu cez ďalšie osoby so značným vplyvom na sudy a políciu, o čom svedčí fakt, že doteraz všetky konania, ktoré sa dostali na odvolací Krajský súd v Prešove boli "náhodným" výberom pridelené vždy výlučne senátu v zložení JUDr. Angelovič, JUDr. Ičínová, JUDr. Kohút, ktoré vždy rozhodli v jeho neprospech. Konkrétne uviedol konania sp. zn. 7 Cob 3/2020, sp. zn. 3 Cb 53/2019, sp. zn. 7 Cob 25/2020, sp. zn. 4 Cob 2/2020, sp. zn. 7 Ncb 1/2021, sp. zn. 6 Cob 49/2020, sp. zn. 7 Cob 56/2019 a

sp. zn. 1 CoCsp 12/2021. Žalovaný 1/ sa domnieval, že nie je možné, aby softvér zakaždým náhodne vybral rovnaký senát, ako aj to, že v daných konaniach vždy odvolací súd dal za pravdu protistrane. Podľa jeho názoru je zrejmé, že v danom prípade procesu náhodného výberu senátu niečo zlyháva a nie je zrejmé, či je za tým softvérová chyba alebo ovplyvňovanie súdu. Uviedol, že po získaní podozrivých informácií, ktoré skutočne naznačujú reálne ovplyvňovanie súdu resp. menovaného senátu podal trestné oznámenie na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky č. 4 Kn 174/21/7700-4, ktoré bolo pridelené na konanie Úradu špeciálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Poukázal na to, že v predošlej námietke zaujatosti voči predmetnému senátu krajského súdu nebolo poukazované len na „náhodné“ pridelovanie spisov senátu krajského súdu, ale aj na skutočnosť, že s poukazom na prvotné úkony NAKA vo veci trestného oznámenia o možnom spáchaní trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa a prijímania úplatku sudcami senátu Krajského súdu v Prešove, nebude podľa jeho názoru namietaný senát konať nezaujato a nestrane. Medzičasom sa tiež začali vykonávať úkony prostredníctvom NAKA, prebieha vyšetrovanie, a v najbližšej dobe aj výsluchom sudcov vyššie spomínaného senátu, a preto má dôvodnú obavu, že ním označený senát nebude pod vplyvom prebiehajúceho konania konať nezaujato a nestrane. S poukazom na prebiehajúce vyšetrovanie v trestnej veci mal žalovaný 1/ za to, že sú tu dôvody, pre ktoré majú byť sudcovia senátu Krajského súdu v Prešove „JUDr. Jozef Angelovič , JUDr. Anna Ilčinová a JUDr. Marek Kohút“ vylúčení z rozhodovania v predmetnej veci.

2. K okolnostiam uvádzaným žalovaným 1/ v uplatnenej námietke zaujatosti sa vyjadrili namietaní členovia senátu 1 CoCsp Krajského súdu v Prešove - sudcovia JUDr. Jozef Angelovič a JUDr. Marek Kohút. Predseda senátu, sudca JUDr. Jozef Angelovič, vo svojom vyjadrení uviedol, že nemá žiadny vzťah k veci k sporovým stranám alebo k ich zástupcom, ktoré by zakladali pochybnosti o jeho nezaujatosti v tomto konaní. Takýmto dôvodom nemôže byť ani údajné prebiehajúce vyšetrovanie policajnými orgánmi, ktoré inicioval žalovaný 1/. Pokiaľ ide o JUDr. Ilčinovú, JUDr. Angelovič uviedol, že v predmetnej veci nekonala a nerozhodovala, pretože už nie je členkou senátu, ktorý vec prejednal a rozhodol. Člen senátu, sudca JUDr. Marek Kohút, po oboznámení sa s námietkou zaujatosti vznesenou žalovaným 1/ uviedol, že nemá žiaden pomer k stranám, alebo ich zástupcom, resp. k prejednávanej veci, a preto sa vo veci necíti byť zaujatý. K námietke pridelovania vecí uviedol, že náhodný výber nijako ovplyvniť nemôže, keďže prebieha elektronicky, bez akejkoľvek jeho účasti a o tom, či je v ňom softvérová chyba nemá žiadnu vedomosť. O trestnom oznámení, podanom žalovaným 1/ nemá žiadnu vedomosť a jedná sa o „bežnú prax“ neúspešných účastníkov.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“), ako súd nadriadený Krajskému súdu v Prešove (§ 54 ods. 2 CSP), posudzoval opodstatnenosť tvrdenej možnosti vzniku pochybnosti o nezaujatosti sudcov Krajského súdu v Prešove JUDr. Jozefa Angeloviča (predsedu senátu 1 CoCsp), JUDr. Anny Ilčinovej a JUDr. Mareka Kohúta (členovia senátu 1 CoCsp) z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci.

4. Najvyšší súd považuje v prvom rade za potrebné vyjadriť sa k uplatnenej námietke zaujatosti sudkyne Krajského súdu v Prešove JUDr. Anny Ilčinovej. Poukazujúc na Dodatok č. 3 k Rozvrhu práce Krajského súdu v Prešove na rok 2021, účinný od 01. apríla 2021 najvyšší súd uvádza, že uznesením Súdnej rady Slovenskej republiky č. 18/2021 zo dňa 26. januára 2021 bola JUDr. Anna Ilčinová zvolená s účinnosťou od 01. apríla 2021 za členku Hodnotiacej komisie č. 3 a nevykonáva činnosť sudcu. Senát 1 CoCsp Krajského súdu v Prešove tak s účinnosťou od 01. apríla 2021 koná a rozhoduje v zložení „JUDr. Jozef Angelovič (predseda senátu), JUDr. Marek Kohút (člen senátu) a JUDr. Michal Boroň (člen senátu)“. Pretože odvolanie žalovaného 1/ voči uzneseniu Okresného súdu Kežmarok zo dňa 16. júna 2021, č.k. 10 Csp 128/2021-79 v spojení s doplniacim uznesením zo dňa 13. augusta 2021, č.k. 10 Csp 128/2021-168 bolo Krajskému súdu v Prešove doručené dňa 09. septembra 2021, najvyšší súd konštatuje, že sudkyňa Krajského súdu v Prešove JUDr. Anna Ilčinová nebola na základe vyššie uvedených skutočností členkou senátu 1 CoCsp, konajúceho v odvolacom konaní sp. zn. 1 CoCsp 15/2021 (v ktorom žalovaný 1/ vzniesol námietku zaujatosti). Námietku zaujatosti vznesenú žalovaným 1/ voči JUDr. Anne Ilčinovej preto považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za irelevantnú a o vylúčení menovanej sudkyne nerozhodoval.

5. Podľa § 49 ods. 1 CSP sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

6. Právo každého na nezávislý a nestranný súd, zakotvené v článku 36 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. V náleze sp. zn. II. ÚS 71/97 Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadržal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutia vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti pre uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť.“

7. Ak je právo na nestranný súd vážne ohrozené z dôvodu nedostatočných záruk nezaujatého konania zo strany sudcu, na predchádzanie a zabránenie možného nespravodlivého rozhodnutia slúži inštitút vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodnutia sporu. Je potrebné si uvedomiť, že ide o prostriedok ultima ratio, nakoľko tento inštitút v podstate zasahuje do ústavne garantovaného práva na zákonného sudcu, a preto je v každom konkrétnom prípade potrebné k otázke možného vylúčenia (zákonného) sudcu z prejednávania sporu pre zaujatosť pristupovať so všetkou opatrnosťou a dôkladnosťou a starostlivo zvážiť, či skutočne existujú dôvody, ktoré sudcovi celkom zjavne bránia spor prejednať a rozhodnúť nestranne a nezávisle.

8. Ústavný imperatív, že nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi (čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky), je predovšetkým ochranou proti ľubovoľnému či účelovému obsadzovaniu konajúceho súdu. Možno konštatovať, že rovnako neústavné a nezákonné ako prejednanie a rozhodnutie vecí sudcom, o ktorého nezaujatosti je pochybnosť, by bolo aj rozhodnutie o vylúčení sudcu v prípade, kde pre také opatrenie nie sú splnené zákonné podmienky.

9. Účelom inštitútu vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu je prispieť k nestrannému prejednaniu sporu, k nezaujatému prístupu súdu k stranám alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska ustanovenia § 49 Civilného sporového poriadku je právne významný vzťah sudcu, a to buď vzťah k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní.

10. Pomer k sporu ako okolnosť spochybňujúca nezaujatosť sudcu predpokladá situáciu, keď sudca je právne zainteresovaný na výsledku konania. O pomere k stranám alebo k ich zástupcom ako okolnosti vzbudzujúcej pochybnosti o nezaujatosti sudcu možno uvažovať, ak sa zakladá na príbuzenstve, či iných kladných alebo záporných vzťahoch sudcu k stranám alebo k ich zástupcom. Zaujatosť konkrétneho sudcu v prejednanom spore musí vyplývať z objektívnych okolností podmieňujúcich jeho vzťah k predmetu konania alebo jeho vzťah k stranám tohto konania alebo k ich zástupcom. Povinnosť preukázať okolnosti odôvodňujúce zaujatosť konajúceho sudcu na prejednaní a rozhodnutí jemu pridelenej veci spočíva na tom, kto vzniesol námietku zaujatosti. Na druhej strane k záveru o tom, že sudca je vylúčený, nie je potrebné, aby bolo preukázané, že je zaujatý. Na vylúčenie sudcu postačuje, ak možno mať so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, pochybnosti o jeho nezaujatosti, dôvodnosť ktorých musí však vyplývať z objektívne preukázateľných skutočností.

11. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (napríklad Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie

neustrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej neustrannosti vyžaduje judikatúra ESĽP dôkaz o skutočnej zaujatosti (napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o neustrannosti sudcu. Objektívna neustrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska (sudcu), ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje teória zdania nezaujatosti (spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná). Nestačí, že sudca je subjektívne neustranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt neustrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k predmetu sporu a k stranám sporu.

12. Subjektívne hľadisko strán sporu (prípadne sudcov samotných) je podnetom pre rozhodovanie o prípadnej zaujatosti, avšak ku konečnému rozhodnutiu o tejto otázke musí dôjsť výlučne na základe hľadiska objektívneho. Posúdenie neustrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, alebo strany sporu, považujúcej sudcu za zaujatého, ale v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti, resp. nezaujatosti zákonného sudcu je povaha subjektívneho vzťahu sudcu k sporu, k stranám či ich zástupcom, ktorá je natoľko objektivizovateľná, že možno dôvodne pochybovať o nezaujatosti sudcu. K vylúčeniu sudcu môže dôjsť až vtedy, ak je evidentné, že jeho vzťah k sporu, stranám alebo ich zástupcom je takej povahy a intenzity, že aj napriek zákonom stanovenej povinnosti nebude schopný nezávisle a nestranné rozhodnúť.

13. V prvom rade je však potrebné brať zreteľ na to, že sudca je profesionál, spôsobilý odosobniť sa pri výkone svojej funkcie a rozhodovať nestranné. Pokiaľ strana nepreukáže opak, resp. nepredloží súdu také konkrétne indície, ktoré budú opaku vážne nasvedčovať, je potrebné vychádzať z uvedenej premisy (o nestrannom sudcovi) a neprelamovať princíp zákonného sudcu (teda neodnímať sudcovi vec pridelenú v súlade so zákonom, ani stranám neodnímať zákonného sudcu). Takýto postup bez vážnych dôvodov môže tiež následne vyvolať pochybnosti o nestrannom a nezávislom súde, a to napr. u druhej strany sporu (ktorá zaujatosť sudcu nenamietala).

14. Z hľadiska posúdenia opodstatnenosti stranou sporu vznesenej námietky zaujatosti nie je rozhodujúci jej osobný subjektívny názor, domnienka alebo úvaha. Nemožno preto bez ďalšieho brať na zreteľ len samotné pochybnosti namietajúceho o objektívnom a nestrannom rozhodovaní sudcu, ale vždy treba posúdiť skutočnosti, ktoré viedli k tomu, že strana pochybuje o objektívnosti sudcu. Nadriadený súd môže vylúčiť namietaného sudcu z pojednania a rozhodovania veci až vtedy, keď je evidentné, že vzťah sudcu nie je stranou len tvrdý, ale že skutočne existuje a svojou povahou a intenzitou vykazuje znaky relevantné v zmysle § 49 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

15. Sudca je predstaviteľom súdnej moci. Pri výkone svojej funkcie je nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy je povinný vykladať podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia (čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslušných a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Obsah tohto práva a povinnosti je základným pilierom výkonu funkcie sudcu, keď výnimky môžu vyplývať len z existencie zákonných predpokladov, ktoré neboli v danej veci naplnené.

16. V danom prípade žalovaný 1/ odôvodnil námietku zaujatosti senátu 1 CoCsp Krajského súdu v Prešove v zložení „JUDr. Jozef Angelovič, JUDr. Anna Ilčinová a JUDr. Marek Kohút“ tým, že v súvislosti s „náhodným“ pridelovaním spisov uvedenému senátu krajského súdu podal trestné oznámenie o možnom spáchaní trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa a prijímania úplatku sudcami senátu Krajského súdu v Prešove a vzhľadom na prvotné úkony NAKA vo veci mal za to, že senát nebude konať nezaujato a nestranné. Je tak zrejmé, že žalovaný 1/ videl v podaní trestného oznámenia objektívny dôvod pre vznik pochybností o nezaujatosti konania a rozhodovania namietaných sudcov.

17. Najvyšší súd považuje v tejto súvislosti za potrebné zdôrazniť, že sudca v rámci výkonu súdnictva

rozhoduje o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb. Ako predstaviteľ súdnej moci je v porovnaní s inými častejšie objektom kritiky a jeho konanie a rozhodovanie sa môže stať predmetom sťažností a najrozmanitejších foriem vyjadrovania nespokojnosti, krajným prípadom ktorých je podanie návrhu na začatie konania smerujúceho proti sudcovi. Adekvátne tomu sa ale u sudcu predpokladá vyšší stupeň tolerancie a tiež to, že pri prejednávaní a rozhodovaní veci dokáže zachovať potrebný nadhľad (odstup) napriek tomu, že jedna zo strán prejavila nesúhlas s niektorým procesným postupom sudcu alebo jeho prístupom k stranám, prípadne podrobila kritike celkové vedenie konania a rozhodovania sudcu.

18. Samotná skutočnosť, že strana (či jej zástupca) podala návrh na začatie (nejakého) konania voči sudcovi, alebo začatie takého konania iniciovala, nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná za dôvod, ktorý by bez ďalšieho zakladal vylúčenie sudcu v zmysle ustanovenia § 49 ods. 1 CSP. Na danom (resp. obdobnom) závere spočívajú už viaceré doterajšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky; v rozhodnutí sp. zn. 5 Nc 41/2004 z 28. apríla 2005 najvyšší súd zaujal názor, že dôvodom zakladajúcim vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nemôže byť sama skutočnosť, že účastník vo vzťahu k osobe sudcu podal „oznámenie pre podozrenie z trestnej činnosti“. Taktiež v rozhodnutí sp. zn. 2 Ndob 39/2010 zo 4. augusta 2010 vyslovil, že „podanie trestného oznámenia na konajúceho sudcu (resp. sudcov) účastníkom konania alebo jeho zástupcom vo všeobecnosti automaticky nezakladá dôvod, pre ktorý by sudca mal byť vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, pretože každý prípad je potrebné posudzovať individuálne, a zisťovať, či existuje zákonný dôvod na vylúčenie sudcu“.

19. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. II. ÚS 528/2016 z 23. júna 2016 vyslovil, že podaním trestného oznámenia by účastník konania mohol manipulovať s objektívne danou pozíciou zákonného sudcu. Okrem tohto sudcovia sú vybavení profesionalitou, ktorá ich robí odolnými proti takýmto podnetom. Samotné podanie trestného oznámenia bez prístúpenia iných relevantných skutočností nemôže viesť k vylúčeniu sudcov. Uvedené Ústavný súd naznačil vo vzťahu k najvyššiemu súdu v uznesení sp. zn. IV. ÚS 385/2011 z 8. septembra 2011. Avšak rozdielna situácia nastáva, ak trestné oznámenie podal sudca (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 38/09 zo 16. júla 2009). Taktiež ústavný súd konštantne odmietal námietky predsedu najvyššieho súdu, ktorý na niektorých sudcov ústavného súdu tiež podal trestné oznámenie (uznesenie sp. zn. I. ÚS 40/2014 z 29. januára 2014), s výnimkou situácie, keď k tomu pristúpili ďalšie okolnosti (uznesenie sp. zn. I. ÚS 287/2013 z 29. mája 2013).

20. Podanie trestného oznámenia (bez ďalšieho) stranou sporu na sudcu, ktorý spor prejednáva a rozhoduje, samo osebe nemá za následok vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí. Pokiaľ by za dostatočný dôvod pre vylúčenie sudcu bolo bez ďalšieho považované (už) podanie sťažnosti, civilnej žaloby, trestného oznámenia alebo podnetu na začatie disciplinárneho stíhania, došlo by tým bezpochyby k popretiu podstaty zásady, v zmysle ktorej sa subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti musí podriaďovať prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti.

21. Podanie trestného oznámenia na sudcu teda samo osebe nevyklučuje namietaného sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu (právnej veci). Až v prípade, ak by sudca v dôsledku proti nemu smerujúceho určitého podania (napríklad sťažnosti, civilnej žaloby, trestného oznámenia, podnetu na začatie disciplinárneho konania) nedokázal zachovať požadovaný nadhľad a zo všetkých okolností prejednáwanej veci by bolo zrejmé, že stratil schopnosť pristupovať nezaujato k sporu, stranám sporu, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, boli by dané podmienky pre jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania podľa § 49 ods. 1 CSP, nie však z dôvodu samotného podania návrhu na začatie konania proti sudcovi, ale z dôvodu, že pod vplyvom podania tohto návrhu sa zmenil pôvodne neutrálny vzťah sudcu k sporu, stranám sporu alebo osobám zúčastneným na konaní.

22. Z vyjadrení namietaných sudcov Krajského súdu v Prešove JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Mareka Kohúta vyplýva, že sa subjektívne necítia byť zaujatí. Najvyšší súd posúdil aj objektívne aspekty nestrannosti namietaných sudcov, pričom nedospel k záveru o existencii takých skutočností, ktoré by

mali povahu dôvodov vylučujúcich sudcov z prejednávania a rozhodovania vecí. Zo žiadnych tvrdených skutočností (ani náznakom) nevyplýva, že by podanie trestného oznámenia žalovaným 1/ ovplyvnilo vzťah menovaných sudcov k strane sporu, v miere významnej pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu v zmysle § 49 ods. 1 CSP.

23. S ohľadom na obsah námietky zaujatosti najvyšší súd pre úplnosť poznamenáva, že taktiež nie je dôvodom na vylúčenie sudcu postup v iných konaniach, t. j. v jeho procesnom postupe a rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 3 CSP).

24. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že v danom prípade nie sú splnené zákonné predpoklady podľa § 49 ods. 1 CSP na vylúčenie sudcov Krajského súdu v Prešove JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Mareka Kohúta z prejednávania a rozhodovania sporu vedeného na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 1 CoCsp 15/2021. Námietku zaujatosti menovaných sudcov, vznesenú žalovaným 1/ považoval preto najvyšší súd za nedôvodnú. Vo vzťahu k námietke zaujatosti sudkyne Krajského súdu v Prešove JUDr. Anny Ilčinovej sa najvyšší súd vyjadril v bode 4. tohto uznesenia.

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.